

2002/34 Br

aangehouden. Verzekeraar heeft zich beroepen op de in artikel 251 WvK vervatte grond voor vernietiging van de verzekering en aan klager schade-uitkering ontzegd.

De klacht

Op of omstreeks 28 maart 2001 hebben klager en zijn echtgenote via hun tussenpersoon bij verzekeraar een verzekering afgesloten met betrekking tot hun woning en de inboedel daarvan voor de periode van 29 maart 2001 tot 29 maart 2006.

In de nacht van 6 op 7 april 2001 is in de woning ingebroken, waarbij inboedelgoederen zijn gestolen en door de daders brand is gesticht, waardoor de volledige inboedel door brand verloren is gegaan en de woning volledig is uitgebrand.

Van de inbraak en brandstichting is door de politie proces-verbaal opgemaakt. Uit het technische onderzoek is gebleken dat inderdaad sprake is geweest van braak en brandstichting. Klager en zijn gezin waren die nacht niet in de woning aanwezig.

Verzekeraar heeft de schade niet vergoed en stelt zich op het standpunt dat klager bij het afsluiten van de verzekering voor verzekeraar relevante feiten en omstandigheden heeft verzwegen. Van een dergelijke verzwijging is echter geen sprake. Klager heeft de verzekering afgesloten via zijn tussenpersoon. Deze heeft tegenover de politie verklaard dat over de verzekeringsaanvraag met medewerkers van verzekeraar overleg is gepleegd, waarna verzekeraar nader onderzoek heeft uitgevoerd. Dat onderzoek heeft ertoe geleid dat de verzekeringsaanvraag onder het stellen van nadere voorwaarden is aanvaard. Bovendien was de verschuldigde premie, zij het na herhaald aandringen bij klager, op het tijdstip van het ontstaan van de schade voldaan.

De feiten en omstandigheden waarop verzekeraar zich beroept om de nietigheid van de verzekeringsovereenkomst in te roepen, hebben met name betrekking op het feit dat klager in het verleden bij andere maatschappijen problemen met de premiebetaling heeft getoond. Van andere feiten en omstandigheden die voor het beoordelen van de verzekeringsaanvraag relevant zouden zijn geweest, is geen sprake. Uit de verklaring van de tussenpersoon tegenover justitie blijkt echter dat het premiebetalingsgedrag in het verleden van klager wel degelijk onderwerp van bespreking en onderzoek bij verzekeraar is geweest, zodat deze zich daarop niet kan beroepen. Bovendien vraagt het aanvraagformulier niet nadrukkelijk naar het premiebetalingsgedrag in het verleden, nog daargelaten het feit dat de verplichting tot schade-uitkering wordt opgeschort nadat de premie 30 dagen na vervaldatum niet is voldaan.

Naar klagers mening dient verzekeraar dan ook tot schade-uitkering over te gaan.

Het standpunt van verzekeraar

Aan klager kan geen uitkering worden verstrekt omdat sprake is van verzwijging in de zin van artikel 251 WvK. Verzekeraar zou de verzekering niet hebben geaccepteerd indien hij kennis had gehad van het verzekeringsverleden van klager en zijn gezin. Het gezin blijkt een lange historie te hebben van te late betalingen, wanbetalingen en roeyementen. Voorts zijn het gezin verzekeringen geweigerd, dan wel werden aangevraagde verzekeringen slechts tegen bijzondere en afwijkende voorwaarden geoffreerd.

Klager stelt dat verzekeraar volledig over dat verzekeringsverleden was geïnformeerd. Klager dient zijn stellingen te bewijzen. In het aanvraagformulier voor de verzekering is geen opgave gedaan van enige opzegging of weigering, of van het stellen van bijzondere voorwaarden. Het aanvraagformulier is dan ook in strijd met de daartoe strekkende verklaring ondertekend. Het aanvraagformulier geeft in elk geval geen steun aan de

2002/34 Br

stelling dat verzekeraar volledig was geïnformeerd. Klager stelt informatie over het verzekeringsverleden aan zijn tussenpersoon te hebben verstrekt. De verklaringen van de tussenpersoon aan de politie over de hem verstrekte informatie bevatten slechts een deel van het verzekeringsverleden van het gezin, zodat aangenomen mag worden dat ook de tussenpersoon slechts ten dele was geïnformeerd. Verzekeraar is niet bekend welke informatie precies aan de tussenpersoon is verstrekt, maar van de tussenpersoon heeft verzekeraar inmiddels begrepen dat ook aan hem slechts een deel van de relevante informatie door of namens klager is medegedeeld. Volgens de tussenpersoon heeft hij alle hem verstrekte informatie doorgegeven aan verzekeraars buitendienstmedewerker. In de informatieverstrekking van de tussenpersoon aan de buitendienstmedewerker is niet gesproken over het royement van klagers inboedelverzekering per 21 januari 1996 door een andere verzekeraar. Evenmin is gesproken over het royement van de AVP per 21 januari 1995, eveneens door die verzekeraar. Ook het feit dat voor het gezin tot twee maal toe een offerte voor een autoverzekering werd aangevraagd bij (...), waarna deze een offerte deed met bijzondere, afwijkende voorwaarden, waarna deze nimmer meer iets daarover vernam, is niet aan de buitendienstmedewerker medegedeeld. Aan de buitendienstmedewerker is slechts medegedeeld dat er problemen waren bij een andere verzekeraar. De omvang van de voorgespiegelde problematiek was niet van dien aard dat verzekeraar het gezin op basis van die informatie niet zou willen accepteren. De werkelijke omvang van het verzekeringsverleden bleek pas na het ontstaan van de schade. De verstrekte informatie over het verzekeringsverleden van het gezin is door de buitendienstmedewerker vanuit het kantoor van de tussenpersoon in diens bijzijn doorgebeld aan verzekeraars acceptant. Indien de informatieverstrekking door de buitendienstmedewerker aan de acceptant onjuist of onvolledig was, had de tussenpersoon dat kunnen corrigeren. De buitendienstmedewerker en de acceptant hebben beiden een lange en uitstekende staat van dienst bij verzekeraar, zodat hij geen reden heeft om aan de juistheid van hun opgaven te twijfelen.

Van belang voor de acceptatie is welke informatie - de medewerkers van - verzekeraar heeft bereikt. De eventuele kennis bij de tussenpersoon, die niet aan verzekeraar is medegedeeld, kan niet worden geacht aan verzekeraar bekend te zijn. Eventuele omissies in de informatieverstrekking door de tussenpersoon aan verzekeraar dienen niet aan verzekeraar, maar aan klager te worden toegerekend.

Verzekeraar wijst er nog op dat hij in zijn brief van 6 september 2001 de advocaat van klager erop heeft gewezen dat uit het lopende onderzoek nog andere dekkingsproblemen naar voren kunnen komen. Dat onderzoek is nog niet afgerond.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager wijst nog op een brief van 10 december 2001 met bijlagen van de advocaat van de tussenpersoon, waarin wordt ontkend dat de tussenpersoon bij de politie een valse verklaring heeft afgelegd. Daarmee wordt volgens klager het standpunt van verzekeraar ten aanzien van zijn wetenschap omtrent het verzekeringsverleden van klager en zijn gezin met betrekking tot de premiebetaling overtuigend weerlegd.

Het oordeel van de Raad

1. De Raad stelt voorop dat hij geen voor partijen bindende uitspraak kan doen omtrent feiten waarover zij van mening verschillen en doorslaggevend bewijs ontbreekt. Een dergelijke

2002/34 Br

uitspraak is aan de rechter voorbehouden. Wel kan de Raad beoordelen of het door verzekeraar ingenomen standpunt verdedigbaar is.

2. De Raad constateert dat het aanvraagformulier voor de onderhavige verzekering niet naar voor verzekeraar relevante gegevens vraagt, maar een verklaring van de aanvrager daaromtrent bevat. Uit de door partijen overgelegde stukken blijkt dat omtrent het verzekeringsverleden van klager door diens tussenpersoon voorafgaande aan het tot stand komen van de verzekering mededelingen zijn gedaan aan verzekeraar. Volgens zowel de tussenpersoon als verzekeraar omvatten die mededelingen slechts een deel van dat verzekeringsverleden en is relevante informatie niet verstrekt.

3. Nu evenwel over de precieze inhoud van deze opgave onduidelijkheid blijkt te bestaan, en mede in aanmerking genomen dat verdedigbaar is dat verzekeraar te dezen niet aansprakelijk is voor mogelijke tekortkomingen van de tussenpersoon in diens informatieverstrekking aan (medewerkers van) verzekeraar, handelt verzekeraar niet in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf door het standpunt in te nemen dat klager hem bij het aanvragen van de verzekering relevante informatie heeft onthouden, door een beroep te doen op artikel 251 WvK, en door dienaangaande het oordeel van de rechter af te wachten.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 3 juni 2002 door Mr. D.H.M. Peeperkorn, voorzitter, Mr. J. Borgesius, Mr. J.G.C. Kamphuisen, Mr. J.R. Schaafsma en Mr. E.M. Wesseling-van Gent, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. D.H.M. Peeperkorn)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)